

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

XXII. De Sortilegiis Et Avgurijs penitus abrais.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

herentia, corpore comminuto, secum inde quasi pro trophæo asportauit, & postea Romam pro argumento conuersionis illorum transmisiit, scilicet ad videndum domino Apostolico & vniuersali Ecclesie, quid ipse illius obedientiarum vellendo & plantando, ædificando & destruendo, apud gentem illam profecisset. Tres vero aliarum concinarum minus uenerationis habebant, minusque ornatae fuerant: Sedilia tantum intus in circuitu extructa erant, & mensæ: quia ibi conciliabula & conuentus suos habere soliti erant. Nam siue potare, siue ludere, siue seria sua tractare uellent, in easdem ædes certis diebus ueniebant & horis. Erat præterea ibi quercus ingens & frondosa & fons subter ea amœnissimus, quam plebs simplex numinis alicuius inhabitacione sacram æstimas, magna ueneratione colebat. Hæc etiam Episcopus cum post destructas concinas incidere uellet rogatus est à populo ne faceret. Promittebant enim se nunquam ulterius sub nomine religionis nec arborem illam colituros nec locum; sed solius umbræ atque amœnitatis gratia, quia hoc peccatum non sit, saluare illam potius quam saluari ab illa se uelle. Qua suscepta promissione, Acquiesco, inquit Episcopus de arbore: sed illum unum, numen unum sortium uestrarum de medio tolli oportet: quia nec augurium, nec sortilegium exercere Christianis licet.

Perem. 1

DE SORTILEGIIS ET AV-
gurijs penitus abrais.

HABEBANT enim caballum miræ magnitudinis & pinguem, nigri coloris, & acrem valde. Iste toto anni tempore vacabat, tantæque fuit sanctitatis, ut nullum dignaretur sessorem; habuitque unum

XXII.

Fff

de

de quatuor Sacerdotibus, templorum custodem diligentissimum. Quando ergo itinere terrestri contra hostes aut prædatum ire cogitabant, euentum rei hoc modo solebant prædiscere. Hastæ nouem disponebantur humo, spacio vnus cubiti ab inuicem separatæ. Strato ergo caballo atque frenato, Sacerdos ad quem pertinebat custodia illius, tentum freno per iacentes hastas transuersum ducebat ter, atque reducebat. Quod si pedibus inoffensis, hastisq; indisturbatis, equus transibat, signum habere prosperitatis, & securi pergebant; sin autem, quiescebant. Hoc ergo genus sortium aliasq; ligneas calculationes, in quibus naualis pugnae vel prædæ considerabant auguria, quamuis multum reuuentibus aliquibus, Deitadem auxilio, penitus abasit, ipsūq; profani Vaticinij caballum, ne simplicibus esset laqueus offensionis, in aliam terram vendi præcepit, asserens hunc magis quadrigis quam prophetijs idoneum, cumq; omnes superstitiones & enormitates suas, Episcopo docente abiicissent, monuit etiam, vt omnes Christianos fratres suos reputantes, nec venderent, nec interficerent, nec prædas ex eis tollerent, sed fraternæ ac socialiter se cum omnibus gererent, eademq; ab illis mutuo sperarent. Et quod immanitate crudelius erat, scæmineos partus necare, ne vltra fierent mulieres * collaudaræ monebat. Nam vsque ad hæc tempora, si plures filias aliquæ genuissent, vt certis facilius prouiderent, aliquas ex eis iugulabant, pro nihilo ducentes parricidium.

DE SACERDOTE IDOLORUM MORTUO.

XXIII.

MUNDATA igitur ciuitate ab immanitate scelerum & spurcitarum, abdicata etiam coniugum pluralitate, adiuuantibus & coeuangelizantibus